

II

ДВІЙКА ЗАКЛИНАНЬ

ПЕРШЕ ВИПРОБУВАННЯ

У джан-тепів є три необхідні умови, щоб здобути ім'я мага. Перша — це сила захищати свою родину. Друга — уміти поводитися з вищою магією, яка захищає наш народ. Третя — просто досягти шістнадцяти років. До мого дня народження лишилося всього кілька тижнів, коли я зрозумів, що нічого з цього мені не світить.

I Двобій

Старі заклиначі люблять повторювати, що в магії є свій смак. Заклинання вогню схожі на прянощі, які обпікають кінчик язика. Магія подиху — це легеньке, прохолодне відчуття м'ятого листочка між губами. Магія піску, шовку, крові, заліза — кожна з них має власний присмак. Справжнім адептом є той маг, який вміє чаклувати навіть за межами оазису, який знає всі заклинання.

А я? Я гадки не мав, яка на смак вища магія, і саме тому опинився в такій халепі.

Теннат чекав на мене віддала, стоячи всередині кола семи мармурових колон, які оточували міський оазис. Сонце сяяло за його спиною, і він відкидав тінь, яка тягнулася по дорозі аж до мене. Імовірно, він обрав собі місце саме для такого ефекту. І це теж спрацювало, тому що тепер мій язик був таким пересохлим, як пісок під ногами, і єдине, що я міг відчувати на смак, була паніка.

— Не роби цього, Келлене, — заблагала Нефенія, прискорюючи крок, щоб наздогнати мене. — Ще не пізно здатися.

Я зупинився. Теплий південний вітерець збивав цвіт з рожевих дерев тамариксу. Крихітні пелюстки злітали в повітря, виблискуючи на полуденному сонці, наче частинки магії вогню. Зараз вона мені не завадила б. Власне, я погодився б на будь-яку магію.

Нефенія помітила моє вагання і безпорадно додала:

— Теннат усьому місту вихвалявся, що покалічить тебе, якщо ти прийдеш.

Я усміхнувся — здебільшого тому, що лише так міг стримати хвилю страху, яка підіймалася з моїх нутрощів до обличчя. Я ніколи раніше не брав участі в магичному двобої, але був упевнений, що ціпеніти перед своїм суперником — не дуже ефективна тактика.

— Зі мною все буде гаразд, — відповів я і розмірено рушив далі до оазису.

— Нефенія має рацію, Келе, — промовив Панахсі, пихкаючи й хекаючи і щосили намагаючись наздогнати нас. Правою рукою він тримався за товсту пов'язку на ребрах. — Не бийся з Теннатом через мене.

Я трохи вповільнився, опираючись бажанню закотити очі під лоба. Панахсі мав усі задатки одного з найкращих магів нашого покоління. Колись він навіть міг би стати обличчям нашого клану при дворі, що було б доволі прикро, оскільки його від природи мускулисте тіло звела нанівець глибока любов до тістечок з обліпихою, а гарні риси обличчя спотворював стан його шкіри — неминучий результат вищезгаданих тістечок. Мій народ має безліч заклинань, але жодне з них не позбавляє зайвої ваги і рябого обличчя.

— Не слухай їх, Келлене, — гукнув Теннат, коли ми наблизилися до кільця білих мармурових колон. Він стояв усередині метрового кола, намальованого на піску, схрестивши руки на грудях поверх чорної лляної сорочки. Теннат відрізав рукави, щоб усім напевно було видно, що він викликав не один, а цілих два магичні елементи. Металеві чорнила мерехтіли і кружляли під шкірою його татуйованих передпліч, коли він викликав магію подику і заліза.

— Як на мене, це дуже мило, що ти губиш своє життя просто, щоб захистити честь свого гладкого приятеля.

Повітря вибухнуло сміхом наших однокласників, більшість з яких стояли позаду Тенната, очікувально переступаючи з ноги на ногу. Добряча бійка всім до душі. Ну, окрім жертви.

Можливо, Панахсі й не скидався на древніх бойових магів, чиї саяливі фігури були висічені на колонах перед нами, але він був удвічі сильнішим магом за Тенната. Годі й збагнути, як він міг

так паршиво програти у власному двобої. Навіть зараз, після понад двох тижнів у ліжку і хтотиза скількох цілющих заклинань, Панахсі ледве добирався на заняття.

Я якнайчарівніше посміхнувся до свого суперника. Як і решта товаришів-посвячених, Теннат був переконаний, що викликатим його на своє перше випробування було справжнім безумством. Декотрі вважали, що це була помста за Панахсі, який, зрештою, був чи не єдиним моїм другом. Інші думали, що я виконував певну шляхетну місію, щоб Теннат припинив цькувати інших учнів та знущатися із ша-тепів — слуг, які не мали власних заклинань, щоб захиститися.

— Не піддавайся на його провокації, Келлене, — промовила Нефенія, поклавши руку мені на плече.

Безсумнівно, хтось підозрював, що я робив усе це, аби справити враження на Нефенію — дівчину з чудовим каштановим волоссям і обличчям, хоч і не ідеальним, але для мене бездоганним. З того, як вона зараз дивилася на мене, затамувавши подих від хвилювання за мій добробут, ви ніколи не здогадалися б, що всі ці роки, упродовж яких ми разом навчалися, вона мене майже не помічала. Чесно кажучи, переважно, як і всі інші. Утім, сьогодні все змінилось. Сьогодні увага всіх була прикута до мене, навіть Нефенії. Особливо Нефенії.

Чи було це лише із жалю? Можливо, але від стурбованого вигину її губ, які я прагнув поцілувати відколи вперше з'ясував, що поцілунок — це не просто, коли двоє людей кусають одне одного, — мені голова пішла обертом. Відчуття її пальців на моїй шкірі... це вперше вона доторкнулася до мене?

Оскільки я справді влаштував цей двобій не лише для того, щоб вразити її, я обережно прибрав руку Нефенії й увійшов у оазис.

Колись я читав, що в інших культурах слово «оазис» вживається для опису ділянки плодючої землі в пустелі, але оазис джан-тепів — це дещо геть інакше. Над нами височіли сім мармурових колон: по одній для кожної з семи форм істинної магії. Усередині замкнутого десятиметрового кола не було дерев чи зелені, але натомість виблискував килим сріблястого піску, який, навіть здійснений вітром, ніколи не вилітав за межі, окреслені колонами. У центрі розташовувався неглибокий кам'яний басейн,

ДРУГЕ ВИПРОБУВАННЯ

Сила мага або росте, або слабшає. Вона ніколи не лишається сталою, як і сила народу. Лише той, хто здатен знайти нові джерела сили, може заслужити ім'я мага. Ті, хто цього не може, не мають для нашого народу ніякої цінності.